

Magyar táj – kételyekkel

*A világban nincs semmi nagyléptékű,
ami a mi hazánkat illeti.
Unalmas alföldek egyformasága,
sekély tavak. Csoda sehol. Pedig*

*találhatnánk szépséget is ebben,
a szelídség nem bűn, de érdem.
Nem rekedtünk távolságkötreczekben,
de valami különleges mesében,*

*mi arról szól, hogy itt a legszebb,
hogy halni is meg élni is csak itt kell,
és akkor hú hazájához az ember,
ha szépnek látja, ami közepes.
Az öncsalástól persze minden könnyebb,
de így élni alighanem fölösleges.*

*Igaz ez? Mondd, lehet igaz, hogy
akkor élsz méltón a szavakhoz,
ha fel tudsz nőni az átlag fölé?
Az elpuskázott alkalom mindenkié.*

*A csupa átlag országunk szerint
mi nem is lehetünk nagyok.
Minden fakó árnyék felém legyint,
minden fakó kis fényfolt felragyog.*

Az üstökös

*Sehova nem tudok elmenni
anélkül, hogy ne lenne baj belőle.
A jelenlétem mindenkit zavar,
de engem hajt a jószándék előre,*

*előre, fel az angyalok közé.
Az utcán régen mindenki barátom
volt, ám ma már mindenki idegen.
Nem értem jól a világot, belátom.*

*Belátom szeretethiányuk
széles, sivár térségeit.
Hogy én vagyok az utolsó esélyük,
néha kicsit megrészegít.*

*A Megváltó érezte így magát,
segített, bár senki se kérte.
Engem utálnak, amiért jó vagyok,
nem is hiszem, hogy ez nagyon megérte,*

*nem érte meg, mert tévedés a sorsom,
dehogyan vagyok jó, még ilyen!
De rossz se vagyok, épp csak senkié.
Ki minden bűnért magával fizet.*